

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי י"ח שבט תשפ"ב | דף היומי בבלי: מועד קטן ח | דף הכולל: חגיגה יא.
דף היומי בהלכה: מסימן תרפ"ט סעיף ב' עד סעיף ה'.
מוסר: דבר בעיתו - פרק א' מ"ועתה נבאר" עד "ודע עוד".
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער עבודת האלוקים פרק ג' עד 'והשני כי הארת השכל'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

ר' מוטי שטיינמן: "זה עומד להיות ההמנון של עולם התורה" | איך משיגים כרטיסים ליארנה? - כל הפרטים | היהודי שמכר את השטח עבור בניית ביה"ח 'קפלן' מספר איך הכל התחיל | כשמרן הגר"יש זצ"ל התפעל משאלתה של מורה בבית יעקב' 2320

חדשות דרשו

ר' מוטי שטיינמן: "זה עומד להיות ההמנון של עולם התורה"

השיר החדש שהולחן במיוחד לסיום הדף היומי בהלכה, מצטרף וממשיך את השיר הקודם "בזכות התורה", שהפך לנכס צאן ברזל ביהדות החרדית, ומבטא באופן הנעלה ביותר את הזכות העצומה של לומדי התורה. השיר מבוסס על דברים שכתב רבי חיים מוולוז'ין זי"ע בספרו 'נפש החיים' • ר' מוטי שטיינמן: "זה עומד להיות ההמנון של עולם התורה"

כולם, כיון שהוא דבוק בתורה ובהקב"ה ממש כביכול, ומתקדש בקדושה העליונה של התורה הקדושה, שהיא למעלה לאין ערוך מכל העולמות".

את העיבוד לשיר עשו בעלי המנגנים אלי קליין ואיצי ברי שכתבו לחן יוצא דופן, מרגש ומסעיר נפש, שמהווה המשך ישיר לשיר "בזכות התורה" שגם הוא הולחן על ידם, ונחשף בסיומי הדף היומי ברחבי תבל, והפך לנכס צאן ברזל ביהדות החרדית כולה בארץ ובעולם.

בעל המנגן ר' מוטי שטיינמן, שמבצע את השיר בדרכו המרגשת והמיוחדת, אומר כי מדובר בשיר מלא רגש שמבטא את מעמדם של לומדי התורה קרבנתם לקב"ה וקדושתם העצומה. "לשירים של דרשו יש חן יהודי מיוחד וחיבור לעולם התורה. מדובר בשיר שעומד להיות ההמנון של עולם התורה ושל לומדי התורה. רואים את הסייעתא דשמיא המיוחדת של דרשו בכל צעד ושעל, כאשר הנעימות המוזיקאליות שיוצאות במעמדי

זה כבר הפך למסורת קבוע במעמדי דרשו, כאשר בכל פעם נחשפות יצירות מוזיקאליות חדשות לכבודה של התורה ולומדיה, על מנת להאדיר ולרומם את קרנם של בני שבט לוי, המורמים והנעלים שבדורינו, אלו שמוסרים נפשם, ימיהם ולילותיהם על לימוד התורה הקדושה.

השיר החדש שובר את כל השיאים, וכל אלו שהיו מעורבים בהפקתו משוכנעים כי מדובר ביצירת מופת שאין דומה לה, שתהפוך לניגון המייצג יותר מכל את מעמדם וחשיבותם הנעלה והמרוממת של לומדי התורה. השיר מבוסס על דברים שכתב רבי חיים מוולוז'ין, גדול תלמידיו של הגר"א, וראש ישיבת "אם הישיבות", ישיבת 'עץ חיים' שבולוז'ין, בספרו 'נפש החיים':

"האדם המקבל על עצמו עול תורה הקדושה לשמה לאמתה, הוא נעלה מעל כל ענייני העולם הזה, ומושגח מאתו יתברך השגחה פרטית, למעלה מהוראת כוחות הטבעים והמזלות

על טהרת הקודש, שלא תצא ח"ו תקלה ומכשול תחת ידי. בשל כך אני מפסיד כסף רב, אבל מבחינתי אין אפשרות אחרת. והנה, המעמדים של דרשו זה המקום שבו אני מקבל את הערך המוסף, כאן, בדרשו, יחד עם תלמידי החכמים של עולם התורה היהודי, אני מרגיש כיצד ההקרבה שלי שווה הכל!"

דרשו, הופכים להיות הזיהוי המובהק ביותר עם עולם התורה היהודי כולו."

ר' מוטי הוסיף, כי הוא רואה זכות עצומה לשיר במעמדי דרשו. "לשיר במעמדי דרשו הוא מבחינתי חזרה למקום הטבעי. בהוראת רבותי, במשך שנים אני מקפיד מאוד לשיר רק במעמדים

חדשות דרשו

כל הפרטים: כך תשיגו כרטיסים למעמדי הסיום ב'ארנה'

מעמדי ענק שטרם נראו כמותם בעולם היהודי! • שולחן כבוד בראשות מרנן ורבנן שליט"א, עשרות אלפי מסיימים, תזמורת בת 60 נגנים, ולהנים חדשים - במעמד שלא היה כמותו לכבוד התורה ולומדיה

ט' אדר א', והשני במוצש"ק י"א אדר א', כאשר ביום חמישי המעמד יערך עבור כלל תושבי הארץ, והמעמד במוצאי שבת יערך עבור תושבי ירושלים. שני המעמדים יהיו זהים מבחינת התכנים, המוזיקה וכו'.

פתיחת שערים, במעמד שייערך ביום חמישי בשעה 18:00, ובמעמד שייערך במוצאי שבת בשעה 20:30. בכל מקרה מי שיגיע למקום לאחר השעה 19:30 ביום חמישי, ולאחר השעה 22:00 במוצאי שבת, הכרטיס שקיבל - יהפוך לכרטיס על בסיס מקום פנוי. חובה לחדד, כי הישיבה היא אך ורק בהתאם למקום המדויק שמופיע בכרטיס, בהתאם למס' השער, השורה, והכסא. הכניסה כרוכה בהצגת תו ירוק.

כל משתתף יקבל ערכה מיוחדת שתכלול ספר חדש של מבית ההו"ל של דרשו, לוח זמני הלימוד בדף היומי בהלכה, חוברת לימוד לחודש הראשון, שתיה ומזונות. בנוסף, במתחם תערך מכירה מיוחדת של ספרי דרשו בהוזלה מיוחדת, שתתאפשר לכל מי שיציג את הכרטיס המגנטי לרכישת הספרים.

הוראות מפורטות בנוגע להסעות מכל רחבי הארץ והסדרי חניה יפורסמו בשבוע הבא.

בשלב זה הרישום רק באמצעות מערכת נדרים פלוס ובאתר דרשו כאן.

ביום שלישי בשבוע הבא, כ"ג שבט יפתח מוקד טלפוני מיוחד לבירורים אודות חלוקת הכרטיסים.

מספר המוקד 073-7892-311

אין לפנות למשרדי 'דרשו' בענין הכרטיסים!

בימים אלו נערכות ההכנות למעמדי הסיום האדירים שייערכו בע"ה, ביום חמישי ט' אדר א', ובמוצש"ק י"א אדר א', ברוב עם בהיכלי 'ארנה' בירושלים, שבהם ישתתפו מרנן ורבנן ראשי אלופי בני ישראל גדולי וצדיקי הדור שליט"א, בעלי מנגנים, ורבבות מסיימים שיבאו לשמוח ולשוש בשמחתה של תורה.

קבלת הכרטיסים תעשה באמצעות מערכות נדרים פלוס, כאשר עם הקשת מספר הזהות יופיע פלט עם כמות הכרטיסים שמקיש מספר הזהות זכאי לה. כמות הכרטיסים תהיה בין 1 ל-3 כרטיסים לזכאי, כאשר הפרמטרים משוקללים באופן ממוחשב לפי ותק, ציונים והתמדה. המקומות נבחרים באופן רנדומלי ברחבי האולם ולא ניתנים לבחירה.

לאחר הזמנת הכרטיסים ניתן לבחור באחת מ-40 הנקודות ברחבי הארץ לאיסוף הכרטיסים, באחד משני מועדי איסוף אפשריים. חובה להזמין את הכרטיסים בשלב מוקדם ככל הניתן. דרשו לא תתחייב לספק כרטיסים, גם לזכאים, שהזמינו כרטיסים מאוחר.

בנקודות החלוקה יקבלו הזכאים שני כרטיסים לכל משתתף. כרטיס מגנטי לרכישת ספרים מוזלים וכרטיס כניסה. הכניסה למתחם תתאפשר רק בהצגת שני הכרטיסים יחד, לא יוכנסו למתחם מי שלא יציג את שני הכרטיסים. על מנת למנוע עוגמת נפש וחילול ה', כרטיסי הכניסה נושאים אמצעי זיהוי ביוטכנולוגיים ייחודיים על מנת למנוע זיופים.

כאמור, ייערכו בע"ה שני מעמדי סיום אחד אחד ביום חמישי

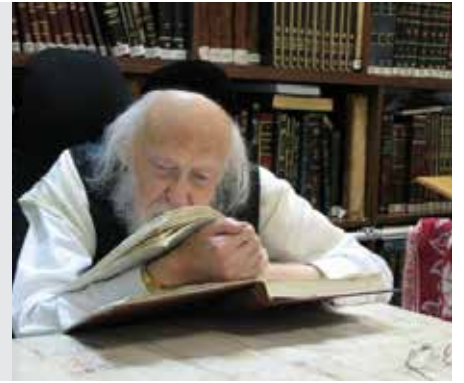

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?

שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

אף אחד לא ידע בתחילה מה השאלה המציקה לה כל כך, אבל היא ניסתה וניסתה להיכנס אל ביתו של פוסק הדור עד שלבסוף הצליחה. התברר ששאלתה היתה כדלהלן...

וכשמרן הגרי"ש זצ"ל שמע את השאלה, עוד לפני שהשיב התבטא בסגנון:
אשריהם ישראל שאלו המורות שלו ואלו השאלות המציקות להן...

מו"ח שמע את השאלה, ועוד לפני שאמר את הדין התבטא בסגנון: אשריהם ישראל שאלו הן המורות שלו ואלו הן השאלות המציקות להן. מצד הדין השיב לה מו"ח, אפשר לומר שאין את חייבת מפני שגם אלה המשלמים את הכסף למימון שעות ההוראה יודעים שהמורים והמורות הינם רק בני אדם ולא מלאכים, וממילא הם מבינים שלפעמים קורה שהמורה צריכה להשאר בחדר המורות כדי לסיים את כוס התה שבידיה. והגם - הוסיף מרן זצ"ל - שכוס התה הזו נחוצה למורה כדי שתוכל להשתמש בקולה באופן הטוב ביותר, כך שסיום שתיית התה הוא חלק מן עבודת ההוראה בעצמה ולכן אין לך ממה לחשוש.

אבל מרת הרשלר ע"ה לא נרגעה וכעבור מספר ימים הביאה למנהל הסמינר הרב ליברמן צרור כסף גדול וציינה בפניו שהיא מחזירה בכך את שעות הלימוד הללו שבהן איחרה להיכנס לשיעור.

החיזוק שאפשר לקבל מסיפור זה הוא, שמרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל דיבר רק על ההיתר שיש בעניינה של כוס התה מפני שהשתייה מסייעת למורה להעביר אחר כך את השיעור כדבעי, וגם מפני שמדובר בזמן קצר, אבל אם המורה מאחר לשיעור סתם כך בלא כל סיבה והתלמידים נשארים לבדם בכיתה במשך דקות ארוכות, בודאי ובודאי שיש לו הרבה מה לחשוש מעוון הגזל המקטרג כידוע בראש העוונות.

(עלינו לשבח)

כה תאמר לבית יעקב... אלו הנשים

מעשה שסיפר הגר"י זילברשטיין שליט"א:

מעשה שהיה באשה שנפטרה בקיץ תשס"ד ושמה מרת ר' הרשלר ע"ה, שבחודשים האחרונים לחייה עשתה מאמצים כבירים להיכנס אל מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל ולהציג בפניו שאלה מסויימת. אף אחד לא ידע בתחילה מה השאלה המציקה לה כל כך אבל היא ניסתה וניסתה להיכנס אל ביתו של פוסק הדור עד שהצליחה לבסוף.

התברר ששאלתה היתה כדלהלן: מרת הרשלר ע"ה היתה מורה במשך עשרות שנים בסמינר בית יעקב בירושלים, והנה בבתי הספר מקובל שיש הפסקות בזמני הלימודים שבהן יוצאות התלמידות והמורות מן הכיתה לכמה דקות כדי להתרענן ולשאוב כוחות לשיעורים הבאים, וכאשר הפעמון מצלצל על כולן להיכנס לכיתה ולהתחיל ללמוד.

אני, כך סיפרה הצדקנית הזו למרן זצ"ל, הייתי נתקעת מדי פעם בעת צלצול הפעמון עם כוס תה בידי והייתי חייבת לסיים אותה, וכדי לברך ב'בורא נפשות' הייתי נאלצת להמתין עד שהתה יתקרר מעט, וכל זה גלש לפעמים אל תוך זמן השיעור והייתי מאחרת להיכנס אל השיעור. אם אחשב את אותן שניות כפול עשרות השנים ואלפי הימים שבהן כיהנתי כמורה ב'בית יעקב', הסיכום יהיה נורא ואיום. עכשיו כאשר אני מרגישה שיומי קרב הנני חוששת מאיסור גזל ורוצה לדעת כיצד לתקן את האיחורים הללו. אה! איזה נשים צדקניות!

"לאחר כל זאת אני אומר לך, שאת 'הבחור' הזה אי אפשר לנצח אלא רק עם דף גמרא ותוספות!"

לרגל 'שבת קבלת התורה' - עובדות נפלאות על גודל התמדתם בתורה של צדיקי הדורות

מויז'ניץ והרה"ק רבי חיים מאטיניא זי"ע, שבצעירותם היו שוקדים על תלמודם בהתמדה נפלאה, עד שזקנתם אשת חבר של הרה"ק

הרה"ג רבי שמואל צבי גנץ שליט"א מסופר על האחים הקדושים הרה"ק בעל ה'אהבת ישראל'

גם אברהם אבינו היה בשעתו יחידי, ומי שמחזק את עצמו אצל דף גמרא אינו בודד...

ההתמדה בדפי הגמרא מקדשת את האדם, ולא רק את נשמתו אלא אף את גופו. בספר 'ארץ צבי' להגאון מקוזיגלוב הביא את מה ששח הרה"ק מקאצק לחתנו הגה"ק בעל ה'אבני נזר': "כשהיה [האבני נזר] בקאצק בימי עלומיו, נחלה, והזהירו אותו הרופאים שלא יאמץ את מוחו ולא ילמוד כלל, והיה מעיין בספר 'בחינת עולם'.

"פעם בא חותנו הרה"ק מקוצק לבקרו ואמר לו: 'וכי מה משפיע הספר 'בחינת עולם', הוא מראה איך העולם הזה וחמודותיו הם הבל הבלים! אולם אין זה מספיק, שכן רק השכל מבין זאת... אבל הגוף והבשר אינו רוצה להיות רוחני. לעומת זאת 'דף גמרא' פועל שגם הגוף ירצה להיות רוחני".

פעם פירש הגר"א מווילנא זי"ע את הלשון "קבעת עיתים לתורה", שהוא מלשון גזילה ועושק - "אועק צו רויבן צייט צו לערנען" [לגזול זמן עבור הלימוד], כמאה"כ: "וקבע את קבעיהם נפש". כי אף אדם שלא היה לו פנאי ללמוד תורה, שואלים אותו האם גזל מעיתותיו למען התורה הקדושה.

הגה"ק ה'ויגד יעקב' מפאפא זי"ע אמר [מתוך "רשומים בשמך"] על אלו שקובעים עיתים לתורה: אע"פ שלכאורה הזמן המועט של הקביעות ללימוד התורה בטל ברוב היום שבו אינם עוסקים בתורה, אמנם מכיון שאותה השעה או שעתים שהם קובעים היא בגדר "דבר קבוע", הרי כבר אמרו חכמינו ז"ל "כל קבוע כמחצה על מחצה דמי", ואינו בטל ברוב.

באחת מן ההתכנסויות לחיזוק שיעורי תורה, נשא דברים הגה"צ יצחק שלמה אונגר זצ"ל והיה מספר במליצה: "פעם שאלתי אחד הבעלי-בתים מאנשי קהילתי, מדוע איננו מגיע להשתתף בשיעור היומי. השיבני, שהוא עייף מאד מעמל היום שהוא יגע לפרנסתו, ואף אם יבוא לשיעור לא ירויח מאומה, כי מרוב עייפותו הוא נרדם תיכף על גבי הגמרא.

"עניתי לו: אף על פי כן, למרות כל זאת, מוטב שתבוא להשתתף בשיעור הנלמד ברבים, שהרי 'שלושן מיט אַ מנין איז אויך אַ ענין!' [לישון בתוך מנין יהודים הוא ג"כ ענין חשוב]. בוא נא אל השיעור, וכאשר תירדם על הגמרא, תהיה גם לשינה קדושה מיוחדת".

באחת משיחותיו המרוממות של הגה"צ הנודע רבי מרדכי חיים סלונים זצ"ל היה מספר, כי הרה"ק רבי שמואל מקאמינקא זי"ע אמר בשולחנו הטהור: "כאשר יהודי לומד דף גמרא יורדת מעל פניו שכבת בוץ!".

בעל ה'צמח צדיק' זי"ע [בתו של הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע] שדאגה לבריאותם, באה אל בעלה בטרוניא על נכדיהם הילדים שיושבים ועוסקים בתורה עד השעות הקטנות של הלילה, והדבר יכול להזיק לבריאותם ח"ו.

אולם ה'צמח צדיק' לא הניאם מכך, ולא אמר להם מאומה. רק בשעת מעשה, כשהיתה הרבנית רואה אותם לומדים בשעות מאוחרות והיתה באה לספר לו על כך - היה ה'צמח צדיק' הולך לחדרם כשהוא משרך מנעליו ע"ג הקרקע, באופן שישמע היטב קול צעדי, ואז היו תיכף מכבים את האורות ונכנסים למיטתם, וכך כשנכנס לחדר לא ראה אותם לומדים, והיה חוזר לומר לרבנית שכנראה לא היו דברים מעולם, שהרי הם ישנים כשאר בני אדם... אולם, פעם אחת היו ה'אהבת ישראל' ואחיו רבי חיים כל כך שקועים בתלמודם, עד שלא שמעו ולא הבחינו בפסיעות זקנם הק' שמתקרב אליהם, וכשהגיע לסף הדלת ראה אותם לומדים תורה לשמה בחשק והתלהבות, מנותקים לגמרי מכל הבלי העולם הזה. כיון שכך לא חפץ להפריעם, ולזוגתו הרבנית אמר: "פון ווערניקעס און יאהך [מיני מאכלים ערבים וטעימים] ווערט מען נישט קיין תלמיד חכם" - כאומר, שעל מנת להיות חכם גדול בתורה, אין שום עצה כי אם להשקיע את כל החושים בתורה ולוותר על הנאות ותאוות העולם הזה, כי אי אפשר לקיים שניהם בהדי אהדדי.

ואמר אז במליצה לפרש לשון הכתוב (משלי לא, יד) "טעמה כי טוב סחרה" - כשלומדים תורה לשמה ומרגישים טעמה המתוק, אזי "לא יכבה בלילה נרה" - לא מרגישים בפסיעות המתקרבות ולא מכבים את הנרות...

אהבת התורה שהיתה מפעמת בהרה"ק ה'שפת אמת' מגור בכל עוז, היתה מן המפורסמות. כל רגע היה מנוצל אצלו עד תום ללימוד התורה ושקידתה. נכדו הרה"ק בעל 'בית ישראל' זי"ע הגדיר פעם במשפט קצר וקולע את מהותו של זקנו, וכך אמר בשם אביו ה'אמרי אמת': "אבא [ה'שפת אמת'] אהב מאד ללמוד ולעיין בספרים, היו ספרים שאהב אותם במיוחד, אך יותר מכל אהב את הגמרא..."

במכתב קודש ששיגר לבנו ה'אמרי אמת', שישב זמן קצר אחרי נישואיו בעיר ביאלא והתמלא געגועים אל הוריו הקדושים, כתב לו: "מה לך מתגעגע, הלא בתורת השם חפצך, והיא אב, והיא אם, דכולא בה".

כשנכנס אליו פעם אחד מחסידיו, ה"ה הרה"ח ר' אברהם פנחס וירניק ז"ל והתאונן כי מתגורר הוא בעיירה קטנה ואין לו חברותא ללמוד עמו, ענה לו רבנו קצרות: "קח לך את אביי ורבא כחברותא"... כך גם היה כשהתאונן לפניו הגאון רבי לייב קוטשינסקי זצ"ל, שהיה מו"ץ בעיר וולוצלבק, ואמר כי הוא מרגיש בודד בעירו כיון שהוא חסיד יחיד בתוך עיירה גדולה של מתנגדים ומשכילים, וביקש לעזוב את העיר, אמר לו רבנו: "הלא

"צמתי משבת לשבת, עמדתי מתחת לקרח וקפאתי בחורף, הלכתי חצי שנה בכתונת אחת ולא החלפתי את בגדיי, ישנתי על הארץ והלכתי לערוך גלות, הלקיתי עצמי בבריעדץ [מין עשב חריף וצורב שכאשר מניחים אותו על העור הוא מתמלא דלקות וחבורות. בשנים עברו היו רגילים חסידים ואנשי מעשה להניח מעשבים אלו על כל הגוף] ולאחר כל זאת" - הפטיר ואמר - "אני אומר לך שאת 'הבחור' הזה - היצר הרע, אי אפשר לנצח אלא רק עם דף גמרא ותוספות!"

סיפור נורא זה היה שגור מאוד על לשונו של רבינו זצוק"ל. וכפי שהתבטא פעם: 'אני מוכרח לחזור על זה אפילו מאה אלף פעמים'... זאת לגודל רצונו להביע את דרכה של תורת החסידות, כי עיקר החסידות אינו אלא 'דף גמרא ותוספות' (אוצר חיים צאנז).

"כ"ק מרן האדמו"ר רבי ישראל מרדכי מראחמיסטריווקא זצוק"ל היה מפורסם בהתמדתו העצומה. מקורביו סיפרו שהיו רואים אותו שקוע עשר שעות רצופות בלימוד ללא הפסקה. רבנו בעצמו תיאר פעם תחת אחד השיחים באוזני מקורבו יבדלח"ט הגר"י וייגרסן שליט"א את הלימוד בחברותא שלו יום ביומו עם הגר"ח ברים זצ"ל, וכך סיפר:

'למדנו במשך חודש שלם דף גמרא אחד במסכת שבת בסוגיית מלאכת בורר. עמלנו והתייגענו בו באופן מופלג לדעת כל שיטה ושיטה מדברי רבותינו הראשונים, ואיך למד כל אחד מהם את מהלך הסוגיא. כל זאת במשך שעות ארוכות בכל יום. "לאחר שסיימנו את לימוד הסוגיה בעיון, למדנו במשך יום אחד את כל הטור והשולחן ערוך ולא הפסקנו. רק כאשר הגענו לשיטה מחודשת המוזכרת בבית יוסף כשיטת 'הרוקח', או אז התחלנו ללמוד מחדש את כל הגמרא כפי שיטתו, והיה זה ממש תענוג גן עדן..."

בשמוע זאת אחד מן החסידים, קם ועמד ומיד נכנס לחדר סמוך כדי ללמוד ולטהר את נשמתו. אך לא מצא שם גמרא אלא רק כרך משניות, למד פרק משניות אחד ושב לשולחן הטהור. כאשר חזר, נענה הרה"ק מקאמינקא ואמר: "הוא רוצה שפרק משניות יועיל לו כמו דף גמרא?!"...

הרה"ק רבי אשר הגדול מסטאלין זצוק"ל הפליג מאוד בגודל סגוליות לימוד הגמרא, ואמר: "איין האלבער עמוד גמרא איז ביי מיר דער גרעסטער מוסר ספר" - חצי עמוד גמרא הוא אצלי ספר המוסר הגדול ביותר.

והיה הרה"ק ה'בית אהרן' אדמוה"ז מקארלין זצוק"ל ממשיך את ה'גמרא' ל'גומרא דאשא' - גחלים לוחשות, השורפות ומבערות את היצר הרע, והיה אומר כי אינו יכול להביט בפני מי שלא למד דף גמרא באותו יום.

סיפר הרה"ק רבי מרדכי שלמה מבאיאן זי"ע: פעם היו כמה בחורים מחסידי זקני הרה"ק בעל 'פחד יצחק' זי"ע מבאיאן, שאמרו עליהם שהם לומדים ספרי מוסר יותר מדי ואינם לומדים הרבה גמרא. ויהי כאשר עבר פעם זקני הקדוש דרך אותה עיירה בה למדו הבחורים, שאל אותם איזו מסכתא הם לומדים. השיבו הבחורים שהם לומדים עכשיו פרק 'חזקת הבתים'. אמר להם בלשון קדשו: "א בלאט אין חזקת הבתים איז דער בעסטע מוסר ספר" - דף ב'חזקת הבתים' הוא ספר המוסר הטוב ביותר (גיליון דחסידי באיאן משפטים תשנ"ט).

לימוד התורה הקדושה היה הדבר המרכזי אצל כ"ק מרן ה'שפע חיים' מצאנז זצוק"ל בכל ימי חייו, ובימי השובבי"ם קיבלו הדברים משנה תוקף ועוז, כשהוא עומד ומעורר על לימוד התורה הקדושה כי זה מועיל יותר מן הכל.

וכך היה מרגלא בפומיה לספר מה ששמע מאביו הרה"ק מרודניק זי"ע, ששמע מהרה"ק מדוקלא זי"ע, אחיו של הרה"ק ה'דברי חיים' זי"ע, שהעיד על עצמו בכהאי לישנא:

פרשת השבוע

באחד הימים עברתי להתברך אצל הרבי ר' איציקל מפשעווארסק זצוק"ל, הוא הושיט לי את ידו הק' באמרו: "הגיע הזמן שתתעשר". ענית 'אמן' בהתרגשות, וציפיתי לראות מה ילד יום...

והייתם לי סגולה

אתם ראיתם... - מעמד קבלת התורה. הקב"ה ברא את העולם בעשרה מאמרות, כמובא במשנה באבות. רבינו מבהיר, כי יתכן לומר שהעולם עצמו הוא הקידושין של ישראל, העולם הזה משמש כ"טבעת"... ומסביר רבינו, כי מסיבה זו כבר בתחילתה מסבירה התורה את שווי העולם: "בעשרה מאמרות נברא העולם..." ואף עשרת הדברות - כך מביא רבנו מהזהר והמדרשים - הם כנגד

נהגו ישראל לקדש אישה בטבעת ללא יהלום, מחשש שהיא לא תשום נכון, את שווי היהלום. כמובא בשו"ע: נהגו לקדש בטבעת שאין בה אבן.

רבנו ה'זרע שמשון' כותב על כך, כי הנה בפרשתנו אנחנו עדים למעמד האירוסין של ישראל עם הקב"ה: "כה תאמר לבית יעקב

עשרה מאמרות שבהם נברא העולם.

מספר הרב ז': כאשר יצאתי לפני כמה שנים לאירופה עם קבוצת נופשים ללוותם בתור רב המלון, כדי לתת לנופש את הנופך הרוחני המתבקש, התיישב לידי בטיסה חזור אחד הנופשים, שהתיידד איתי ושיתף אותי כי כיום הוא אדם אמיד ובעל בעמיו: "סוד עושרי החל לפני למעלה מחמישים שנה. גרתי אז באנטוורפן שבבלגיה, שם עבדתי למחייתי בבורסת היהלומים. התמחיתי לשום היטב את שוויים. באחד הימים עברתי להתברך אצל הרבי ר' איציקל מפשווערסק זצוק"ל, הוא הושיט לי את ידו הק' באמרו: 'הגיע הזמן שתתעשר'. עניתי 'אמן' בהתרגשות, וציפיתי מה ילד יום.

"תקופה קצרה לאחר מכן פנה אלי מכר, שידע כי חמי גר בארץ ישראל ומידי פעם אנחנו נוסעים אליו לארץ, לחגים וכדו'. הלה ביקש להפגיש אותי עם יהודי מתבולל שיש לו קרקע בארץ והוא מעונין למוכרה. נפגשתי עם המוכר. התברר שיש לו קרקע גדולה בסך מאתיים דונם באזור הישוב רחובות, והוא מעונין למוכרה במחיר מציאה בסך חמישים אלף דולר.

"מבחינתי אז, זה היה סכום עתק, ניסיתי להתלבט בקול: מהיכן אשיג סכום כזה? אולי אמכור את דירתי ואנסה ללוות מידידים וכו'... המוכר ששמע את התלבטויותיי אמר לי: 'חלילה, אל תמכור את דירתך, אני אפרוס לך את המכר בתשלומים נוחים ביותר'.

"היה לי מוזר העניין, נראה היה שהמוכר מחפש להתפטור מהקרקע הזו. כנראה טמון כאן איזה עוקץ... שמא יש איזו סיבה נסתרת לבולמוס האוחז את המוכר להתפטור מסחורתו. משהרגיש בחששותיי אמר לי: 'אשתף אותך בסודי. לפני המלחמה, בפולין של אז, גם אני הייתי יהודי שומר תורה ומצוות כמוך. לצערי בטלטלות המלחמה וסערותיה נתלשתי מהאילן היהודי המפואר ר"ל. יש לי ילדים ערלים. עשיר גדול אני ואחרי פטירתי הם יירשו הון רב, אבל את נכסיי בארץ ישראל הקדושה אני לא מסוגל ולא מעונין להוריש להם. אי לכך אני מעונין למכרם במהירות ליהודי'.

"משכך, הסכמתי להתאמץ לקנות חלק בארץ ישראל. המוכר אף עשה לי הנחה משמעותית נוספת והעיסקה יצאה לדרך. החלטתי כי בחג הפסח הקרוב, כשאסע לחמי לא"י, אקדים בכמה

ימים את ביקורי ואבדוק מה העלתי בחכתי. התברר שמדובר בקרקע חקלאית מאתים דונם של תפוזים. זה אולי נחמד לפירות ט"ו בשבט, אבל לא במחיר כזה...

"לאחר כמה ימים פנו אלי ממשד הבריאות בהצעה קוסמת לרכוש ממני את הפרדסים במחיר של מיליון וחצי דולר. ההצעה קסמה לי מאוד אך לא רציתי לעשות כזה צעד ללא ברכת צדיק. באותם ימים התקשורת לחו"ל לא הייתה דבר של מה בכך, כך שלשלוח את השאלה לרבי איציקל זיע"א לאנטוורפן לא היה קל טכנית. חיפשתי לשאול מישהו משכמו ומעלה כאן בארץ.

"עם אחיו של הרבי מגור ה'בית ישראל' זיע"א, המכונה באותם ימים: 'רבי שמחה בונם' - מי שלימים נודע כהרבי ה'לב שמחה' זיע"א - היה לי קשר, ופניתי אליו בשאלה מה עלי לעשות. הוא אמר לי בחכמתו כי אם משרד הבריאות מוכן לשלם מיליון וחצי דולר משמע שזה שווה הרבה יותר. 'לו לעצתי תשמע - אל תמכור!'

"פני התכרכמו. הרגשתי סוג של החמצה. כבר ראיתי בעיני רוחי את המזומנים בחשבון הבנק, וניסיתי 'ללחוץ' לקבל תשובה יותר מתאימה למשאלותיי. אז ענה לי ה'לב שמחה': אם אתה מתעקש למכור אז תמכור להם רק חלק. כך עשיתי. הם רכשו את השטח והקימו עליו את בית החולים 'קפלן' בפאתי העיר רחובות של אותם ימים.

"חזרתי לאנטוורפן כשכמות נכבדה של מצלצלים בכיסי, שמח וטוב לב. לתומי עברתי להתברך בשנית אצל הרבי רבי איציקל אשר ראה ברוח קדשו את אשר עשיתי. הוא פנה אלי בגערה: 'אני מביא לך עשירות ואתה מוכר את זה בכסף קטן בלי לבוא לשאלו? התביישתי מאוד והתנצלתי, אך הרבי הוסיף בטוב ליבו: 'למרות כך אתה תמשיך להצליח ולעשות חיל בעסקיך' - ברכה המתקיימת במלואה עד היום הזה.

קריאת הטייס לחגור חגורות בטיחות לקראת נחיתה בישראל סיימה את השיחה המרתקת, והותירה אותי עם התובנה שצריך להיות "מבין" בשווי של דבר... לדעת מהו האוצר הטמון בתורה ובמצוות ולא לאבדו במחיר נזיד עדשים...

(ע"פ גיליון התחזקות בביטחון - זרע שמשון)

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח בכל יום..
המייל היומי של 'דרשו'.

ביום מן הימים חיפש ראש הישיבה את אותו תלמיד ושאלו אם יש שיפור במצבה של אמו. התלמיד ענה כי לצערן לא ידוע לו על כל שינוי. ענה לו ראש הישיבה: "זה לא יכול להיות - תלך לברר!"

ליומא דהילולא של מרן הגאון רבי משולם דוד סולובייצ'יק זצ"ל ראש ישיבת בריסק

'ישיבה-מאן' והיא מפרנסת את הבית, אם כן אין לה כרגע מקור פרנסה... התלמיד השתומם, הרי הוא בא לבקש שיתפלל עבורה, והנה הוא חושב על הפרנסה שלה.

מאותו יום היה ראש הישיבה מקדיש זמן באמירת תהלים עבורה ומזיל דמעות שלישי לרפואתה. ביום מן הימים חיפש ראש הישיבה את התלמיד ושאלו אם יש שיפור במצב הראיה של אמו. התלמיד לא ידע על כל שיפור, ענה ואמר כי לצערן עדיין אין שום שינוי. ענה לו ראש הישיבה: 'סי קען ניט זיין, גיי זיי מברר!' [זה לא יכול להיות, תלך לברר!]. הבחור יצא להתקשר לבית הוריו, שבישרו לו בשמחה כי אכן מהבוקר ראו פתאום שיפור, ואמא החלה לראות אבל חלש.

התלמיד חזר לבשר את הבשורה לראש הישיבה, שאמר לו, כי הרגיש את ההטבה בתפילתו. היה זה בבחינת 'תפילתו שגורה על פיו', וכך ידע שנרפאה. אט אט התשפרה ראייתה וכעבור כמה ימים חזרה לראות לגמרי.

סיפר תלמידו הקרוב של רבנו, הגה"ח רבי יצחק פרנקל שליט"א (בשיחה עם הרב טוביה פריינד ב'המודיע'): "ראש הישיבה היה בשבילנו 'ראש ישיבה', 'משגיח', 'אבא', ובעיקר 'דיד'. אנו תלמידיו חרדנו מפניו ב'ראת רוממות' שאינה מצויה, יחד עם 'אהבת עולם' בלתי נדלית.

מצד אחד רעדנו לעמוד במחיצתו, ידענו כי אם ניגשים לדבר עמו בלימוד, צריכים לדעת ולהכיר את הסוגיא על בוריה. בכל הנהגה ידענו כי אצלו אין חכמות, הכל צריך להיות בדקדוק, ראינו ברבינו בבואה של 'רב הדומה למלאך ד' צב-קות', אשר 'תורת אמת יבקשו מפייה'. ומאידך ממרומי גדלותו היה מתעניין בכל לב בכל פרט ופרט מהמתחולל בנפשו של כל תלמיד ותלמיד. היו אלפים אלפים שכל אחד מהם היו עבורו 'בן יחיד'.

היה תלמיד אחד שאמו חלתה בעיניה ורח"ל איבדה את ראייתה, והרופאים אמרו לה שמאד מסוכן שתשב לאור השמש וגם לא לאור החשמל. וביקש התלמיד מרבינו שיתפלל עבורה. מרן הגרמ"ד שמע את צרת אמו, ומיד אמר לו: 'הרי אביך הוא

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

דומה הדבר למי שהלך בדרך ויעצו לו שישמור עצמו מללכת בנתיב פלוני שיש בו בורות עמוקים, ואמר האיש: "יש לי עצה לזה, הביאו לי סודר"...

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

בפתיחה הנוספת שנלמד אי"ה בימים הקרובים, מאריך ה'חפץ חיים' לבאר בפרוטרוט כמה לאווין, כמה עשין וכמה ארוין עובר האדם ח"ו על ידי דיבורי לשון הרע ורכילות.

ה'חפץ חיים' גם מסביר מדוע הוא טורח לבאר את כל זאת, ואחד הטעמים הוא, כי "אולי על ידי זה ינגף היצר, בראותו גודל המהומה והמכשלה שיעשה על ידי דיבורו"... ובמילים אחרות: כאשר ייוכח האדם כמה 'בלגן' הוא מחולל על ידי דיבורו, כמה הרס וחושך, כמה לאווין, עשין וארוין שיכולים להיות במשפט מיותר אחד - אולי על ידי כך ינגף יצרו.

את הטעם הזה כבר הזכיר ה'חפץ חיים' קודם לכן, ובהגה"ה

מדוע הזהירה התורה במפורש דווקא על איסור לשון הרע, ולא על שאר מידות רעות כגון כעס, אכזריות וליצנות וכדו', שאף שהזהירה עליהם ברמז אין בהם לאו מפורש ואינם נכללים במנין תרי"ג מצוות? ה'חפץ חיים' מסביר כי זאת "מפני גודל הרעות שנמצאו במדה המגונה הזאת", וכפי שמנה קודם לכן את כל הרעות - הגלויות, הצרות והגזירות שנגרמו לאורך כל ימי עם ישראל מאיסור לשון הרע.

ומוסיף ה'חפץ חיים' טעם אחר לכך: מפני שכאשר נדייק נמצא, שאיסור לשון הרע ורכילות כולל כמעט את כל הלאווין והעשין של בין אדם לחברו, והרבה לאווין של בין אדם למקום. ואכן

אחד מהגדולים, שדומה הדבר למי שהלך בדרך ויעצו לו שישמור עצמו מלילך בנתיב פלוני שיש בו בורות עמוקים, ואמר האיש: "יש לי עצה לזה, הביאו לי סודר". וישאלוהו: "מה תעשה בסודר? וכי תכסה בו את הבורות?". וענה להם: "אכסה בו את עיני, והרווח שלי יהיה שכשאפול בבורות לא אהיה ללעג, כי הלא עיני לא ראו את הבורות ולכן נפלתי". ויענו לו: "סכל שכמותך, זה עצמו יהיה לך ללעג היותר גדול. שכן מדוע לך לכסות העיניים ולא לראות? הבט בעיניך והזהר שלא ליפול בבורות!". כן הדבר בענייננו, שהיצר אומר לאדם שיעלים עינו מהכתוב בתורה ובכך יוכל לומר 'לא ידעתי גדול האיסור או החיוב בדברים אלו', אבל אדם זה הרי הוא שוטה וסכל, שהרי יש לך עיניים לראות, ומדוע לא תראה גודל האיסור והחיוב ותיזהר מלהיכשל!

שם הוא מוסיף כי יהיו אנשים שאדרבה, לא ירצו ללמוד בספר כדי שיוכלו לתלות את עצמם במאמר חז"ל "מוטב יהיו שוגגים ואל יהיו מזיזים". אולם הוא דוחה את טענתם באומרו כי כלל זה אינו אמור בדבר המפורש בתורה; ועוד, שהנה רואים אנו כי התורה צוותה "זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים" וגו' והביא הרמב"ן בשם הספרי שהטעם לכך הוא, כדי שעל ידי זה נתבונן בגודל העוון המר. ומדוע לא נאמר בזה "מוטב יהיו שוגגין"? אלא, בוודאי ירדה התורה לסוף דעת האדם, שבכוחו להיות נזהר מעוון זה - שאם לא כן, הרי אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו. וכאשר יתבונן האדם תמיד בזה, יהיה לו בוודאי לתועלת גדולה להינצל מהעוון. בביאורים ומוספים של 'דרשו' מביאים בענין זה מדברי ה'חפץ חיים' בספרו 'אהבת חסד', שם כתב משל מול טענה זאת בשם

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

כיצד פעל הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן ישועה עבור בתו שהגיעה לשערי מוות?

Yonatan Sindel/Flash90

מועד קטן דף ח

לפי שאין מערבין שמחה בשמחה

"והנה כעת, בראותי את בתי החולנית על ערש דווי, עלי לקבל גם את זה באהבה ובשמחה, שהרי כך כתבת (ברכות פרק ט משנה ה): 'חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה', ופירושהו בגמרא (ס:) 'לקבולינהו בשמחה'. אבל רבש"ע, מה אעשה, האיך אקבלנו בשמחה? הלוא עתה זמן שמחתנו, והלכה מפורשת היא (מו"ק ח:): 'אין מערבין שמחה בשמחה', ואיך אערב את שמחת החג עם שמחת הבשורה הרעה...

"ואז כשגמר אומר כששמחתו עדיין נסוכה על פניו, החלה החולנית להזיע, התחזקה אט אט עד שהתרפאה לגמרי".

(דרשו - פנינים משיחתו של גאב"ד חרדים הרה"צ ר' אשר אנשיל כ"ץ שליט"א)

מסופר על הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, שבחג הסוכות חלתה בתו, וכשהגיע 'שמחת תורה' הגיעה לסכנות נפשות ממש. באותה שעה היה רבי מאיר בבית המדרש וערך את ההקפות בשמחה רבה בעוז ותעצומות כמימים ימימה, שמחה של ממש עם התורה. תוך כדי כך באו להזכיר לפניו את בתו החולנית הזקוקה לרחמי שמים מרובים. הרה"ק נכנס לחדרה וראה שמצבה אכן חמור ואנוש, הרים את ידיו הק' לשמיים ופתח ואמר:

"רבש"ע, ציווית בר"ה לתקוע בשופר - ותקעתי. ביוהכ"פ ציווית לצום - וצמתי. בסוכות ציווית לשבת בסוכה - וישבתי. ציווית לשמוח בימים אלו ובשמח"ת תורתך - ושמחתי.

אלפים מצטרפים לתוכניות ולמבחני דרשו

לקראת תחילת מחזור חדש בלימוד המשנה ברורה

הצטרפו למהפכת לימוד ההלכה העולמית

התקשרו 02-5609000

תכין עצמך לכבוד שבת

קבל את 'גיליון 'לקראת שבת' שכבש את העולם היהודי
אצלך בתיבת המייל לפני כולם כל יום חמישי

סיפורים ופנינים מרתקים מחייהם של רבותינו הקדושים

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

האם ילד בן אחת עשרה יכול לשמש כ'בעל קורא' בקריאת המגילה?

קרא בעצמו קודם לכן, או שהוא עתיד לקרוא לאחר מכן, ומכוון שלא לצאת בקריאתו זו; אבל השומע מפי אדם שאינו מחויב בדבר, כגון שוטה, או קטן, אינו יוצא ידי חובה. ובשעת הדחק, כאשר אין גדול היודע לקרוא, ניתן לצאת ידי חובה בשמיעה מפי קטן החייב ב'חינוך' (ראה תקציר לאתמול).

[שו"ע תרפט, ב, ומשנ"ב ז רי; ביאורים ומוספים דרשו, 2]

ניתן לצאת ידי חובת קריאת המגילה בשמיעת הקריאה מפי אחר, כיון ש'שומע כעונה', כלומר, השומע נחשב כקורא בעצמו; ובתנאי שהקורא והשומע מתכוונים כל אחד לחלקו - הקורא להוציא, והשומע לצאת.

ההלכה זו אמורה רק באופן שהקורא הוא אדם שמחויב בקריאה, ואף אם הקורא אינו יוצא עתה בקריאה זו, כגון שכבר

אדם המסוגל לשמוע רק בעזרת מכשיר שמיעה - האם מחויב בקריאת המגילה?

בקריאת המגילה ככל אדם, אלא שלכתחילה לא יוציא אחרים ידי חובתם.

וכבד שמיעה, שברמת קול מסוימת מסוגל לשמוע את הקריאה, חייב בה לכל הדעות; ונחלקו הפוסקים לענין שמיעה בעזרת מכשיר שמיעה, אם היא נחשבת כשמיעה לענין זה.

[שו"ע תרפט, ב, משנ"ב ה, שעה"צ ז רט, וביה"ל ד"ה חרש; ביאורים ומוספים דרשו, 13]

חַרְשׁ המסוגל לקרוא את המגילה כראוי, דהיינו, להגות את כל מילותיה באופן ברור - לדעת השולחן ערוך, פטור מקריאת המגילה, כיון שאדם שאינו משמיע את קריאתו לאוזני עצמו אינו יוצא ידי חובה; ויש שביארו, שפִּקְח (- שאינו חרש) הקורא את המגילה, יוצא ידי חובתו אף כשאינו שומע את הקריאה, ורק הַחֲרֵשׁ, שחסרה לו תכונת השמיעה, אינו יוצא ידי חובתו. ולדעת פוסקים רבים, חַרְשׁ זה שמסוגל לקרוא בעצמו, מחויב

האם אשה יכולה להוציא את חברתה בקריאת מגילת אסתר?

בלבד, ולכן אינה מוציאה אחרים בקריאתה אפילו בדיעבד. וכמו כן, כשקוראת לעצמה - מברכת "לשמוע מקרא מגילה", ויש אומרים: "לשמוע מגילה"; ולא "על מקרא מגילה". ולמעשה, לכתחילה, לא תקרא אשה בעצמה, אלא תשמע מפי איש. ונחלקו הפוסקים, אם ראוי שאשה תוציא את חברותיה בברכות הקריאה.

[שו"ע תרפט, ב, ומשנ"ב ז ח; ביאורים ומוספים דרשו, 25-26]

כפי שלמדנו אתמול, נשים חייבות בקריאת המגילה. ויש אומרים, שלמרות שהן מחויבות בקריאה, אינן מוציאות את האנשים ידי חובתם, משום שאין זה כבוד הציבור שתקרא לפניהם; ומאחר ואינה מוציאה את הרבים, לא חילקו בענין זה, ואין אשה מוציאה אף את היחיד. אולם, רשאת האשה להוציא את חברתה.

ויש אומרים, שאשה אינה חייבת כלל בקריאה, אלא בשמיעה

* הנוסע לפני פורים למקום בו לא יהיה באפשרותו לקרוא את המגילה מתוך מגילה כשרה, יקרא אותה בציבור, ללא ברכה, ביום י"א, י"ב, או י"ג באדר. ויש מהראשונים שכתבו, שבזמננו אין קוראים את המגילה לפני י"ד באדר.

* יש אומרים, שחובת 'חינוך' לקריאת המגילה, תלויה במסוגלותו של הקטן לשמוע את קריאת המגילה בשלימותה, ויש אומרים, שהיא תלויה באפשרות הקטן עצמו לקרוא בשלימותה. ויש שכתבו, שמצוה לחנך אף לקיום חלק מהמצוה, ולכן מחנכים את הקטן אף לשמיעת חלק מהמגילה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם ניתן ליטול אתרוג שהושרה בחומר חיטוי?

והשרייה בקרח, נחלקו הפוסקים אם היא פוסלת את האתרוג; אולם, הקפאה במקפיא למשך מספר ימים, באופן שאינו גורם לקלקול האתרוג, אינה פוסלת את האתרוג. ואתרוג שהושרה למשך זמן קצר בחומר חיטוי אשר עתיד להתפוגג בתוך מספר ימים, כשר.

[שו"ע תרמח, טו, משנ"ב נד-נה; וראה ביה"ל ד"ה נפל; ביאורים ומוספים דרשו, 96-97, וראה שם, 12]

אתרוג מבושל, פסול. וכן אתרוג 'כבוש', דהיינו שהושרה במים, או בנוזלים אחרים, במשך עשרים וארבע שעות רצופות, פסול; משום שהשרייה זו, נחשבת כעין בישול; ולא רק לענין זה, אלא גם לענין שאר דיני התורה, כגון איסור בשר בחלב, וחמץ. ונחלקו הפוסקים מהי סיבת פסול זה - אם משום שאין זה 'הדר', או משום שהצטוונו ליטול אתרוג במהותו הטבעית, והבישול והכבישה משנות את מהותו הטבעית.

הלוח היומי

י"ח בשבט | רבי משולם דוד ב"ר יצחק זאב הלוי סולובייצ'יק - ראש ישיבת בריסק

יארצייט:

תקפ"ד: רבי ישראל יונה ב"ר יוסף סג"ל לנדא זצ"ל, מקעמפנא, בעל מעון הברכות.

תקפ"ט: רבי משה ב"ר שלמה (מקרלין) גוטליב זצ"ל, מלודמיר.

תרנ"ד: רבי דוד ב"ר יעקב יוסף הלפרין זצ"ל, חתן רבי ישראל מרוז'ין, ומנהיג בברדיטשוב וסאדיגורא.

תרפ"א: רבי צבי הירש ב"ר חיים מיכל לווינסון זצ"ל, מוואלאזין, מר"י ראדין וחתן הח"ח.

תשט"ז: רבי דוד ב"ר מסעוד צבאח זצ"ל, מדייני ופוסקי מרוקו, בעל שושנים לדוד ועוד.

תש"ן: רבי בנימין בינוש ב"ר אליעזר יהודה פינקל זצ"ל, ר"י מיר.

תשפ"א: רבי משולם דוד ב"ר יצחק זאב הלוי סולובייצ'יק - ראש ישיבת בריסק.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

יארצייט הגאון רבי משולם דוד ב"ר יצחק זאב הלוי סולובייצ'יק - ראש ישיבת בריסק
בלי תפילה לא הולך כלום

הג"ר משולם דוד סולובייצ'יק אמר: במשך כל הדורות ידעו שדברים משיגים רק על ידי תפילה, ובלא תפילה לא הולך כלום, אולם כיום חינונו את כל הדור שצריך רק לבקש ברכות, והמברך יספק שנה טובה, עולם הבא, זיווגים, נחת מהילדים, כל מה שיבקשו. להיכנס ולבקש ברכה היום זה כמו להיכנס לחנות ולצאת משם עם לחם והערינג, האדם עצמו אין צריך להתפלל כלום רק להתברך בבני, חיי ומזוני והכל מובטח ממילא.

(שעורי רבנו משולם דוד הלוי - דרוש ואגדה עמ' קפ)

בכל דבר ועניין שאנו זקוקים לו נשתדל להתפלל על כך להשי"ת, ונזכור שכל חיינו וצרכינו תלויים בידינו, והוא מצפה לתפילתנו.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il